

Arrest

nr. 68 048 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn afkomstig van Benin City. U bent een etnische Edo en een christen van de Pinksterbeweging. U verloor als kind uw beide ouders. Daarom verhuisde u op 8 jarige leeftijd samen met uw zus naar Dogo Nahawa in Jos, om er bij uw oom (Sa.) te gaan wonen, die pastor was in de Redeem Christian Church of God. Op 14 januari 2010 werd u op uw werk opgebeld door de assistent van uw oom. Hij vertelde dat de moslims met de christenen in de kerk vochten en vroeg u te komen. Toen u er aankwam zag u dat de kerk was afgebrand en uw oom neergestoken was, net als verschillende andere kerkleden. Ook uw zus stierf die dag in de kerk. De assistent waarschuwde u dat de moslims naar u op zoek waren en gaf u de raad te vluchten. Die nacht reisde u per

vrachtwagen naar Lagos waar u drie dagen later, op 17 januari 2010, aankwam. Daar ontving u dreigberichten van de moslims. U ontmoette er een man genaamd (Sh.) en vertelde hem wat er u was overkomen. Hij stelde voor u tegen betaling aan boord van een schip te brengen dat naar verschillende Europese landen zou varen. Op 21 januari 2010 reisde u per boot naar Antwerpen waar u ongeveer drie weken later aankwam. Op 18 augustus 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u Nigeria diende te verlaten nadat op 14 januari 2010 uw kerk door moslims werd aangevallen en de moslims u daarna zochten en bedreigden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 27 mei 2011, hierna CGVS, p. 4).

Uit uw verklaringen dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u van uw acht jaar tot en met 14 januari 2010 in Jos heeft doorgebracht.

Zo verklaarde u op achtjarige leeftijd naar Dogo Nahawa te zijn verhuisd en daar te hebben gewoond tot 14 januari 2010 (CGVS, p. 2 en p. 3). U verklaarde nooit te zijn teruggekeerd naar uw geboorteplaats Benin City (CGVS, p. 2). U verklaart dat Dogo Nahawa een buurt of een dorp is in Jos (CGVS, p. 2 en p. 3), en legt uit dat Jos een staat is, net als Edo State (CGVS, p. 3). Er dient te worden opgemerkt dat Jos geen staat is maar de hoofdstad van Plateau State (zie landeninformatie). Dogo Nahawa is daarentegen een dorpje dat zich buiten de stad Jos bevindt, op een afstand van ongeveer 10 kilometer (zie landeninformatie). Gelet op uw beweerde langdurige verblijf in Jos komt het niet geloofwaardig over dat u uw woonplaats niet op correcte wijze kan situeren.

U verklaarde vervolgens dat op 14 januari 2010 de Redeem kerk in Dogo Nahawa (CGVS, p. 2) werd aangevallen en afgebrand door moslims van de Hausa etnie (CGVS, p. 4). U verklaarde dat het geweld al eerder begonnen was in andere dorpen, vooraleer het op 14 januari 2010 Dogo Nahawa bereikte (CGVS, p. 4) maar kon niet zeggen wanneer het precies geweld begon (CGVS, p. 4). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt brak er eerst geweld uit in de stad Jos op 17 januari 2010 en verspreidde het zich nadien naar dorpen in de buurt. Op 17 januari 2010 was u volgens uw verklaringen echter al in Lagos (CGVS, p. 4). Dogo Nahawa was overigens niet betrokken in het geweld van januari 2010 maar werd pas later, in maart 2010 – toen u reeds in België was (CGVS, p. 4) – aangevallen door moslims (zie landeninformatie).

Verder beschikt het Commissariaat-generaal over informatie dat de Redeem Church of God die tijdens het geweld in januari afbrandde, gelegen is in de Nassarawa Guong buurt van Jos stad en dus niet in het dorp Dogo Nahawa (zie landeninformatie).

Aangaande de aanleiding van het geweld in januari 2010 verklaarde u dat een christen vrouw haar kind had verschoond gebruik makende van enkele bladzijden van de koran en dit werd opgemerkt door moslims waarna de gevechten uitbraken (CGVD, p. 4). Volgens de beschikbare informatie deden er echter twee mogelijke aanleidingen de ronde, die evenwel afwijken van de door u aangehaalde aanzet, namelijk onenigheid over de heropbouw van een huis door een moslim in een christelijke buurt en de aanval van moslimjongeren op biddende christenen (zie landeninformatie). U stelde bovendien dat 2010 de eerste keer was dat er dergelijke gevechten waren tussen moslims en christenen (CGVS, p. 4).

Volgens de beschikbare informatie waren er reeds eerder ernstige onlusten in Jos in de periode dat u volgens uw verklaringen in Jos woonde, met pieken in 2010, 2004 en 2008, waarbij telkens vele honderden doden vielen (zie landeninformatie). Gezien de ernst en nabijheid van deze gevechten is het totaal niet geloofwaardig dat een inwoner van Jos en/of Dogo Nahawa hier niet van op de hoogte zou zijn.

Ter staving van uw identiteit legde u een identiteitskaart neer (uitgegeven op 16 juni 2006). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit document vermeldt dat u woonachtig bent in Uselu Lagos Road in Benin City, en dus tegenstrijdig is aan uw verklaring op het Commissariaat-generaal dat u op dat moment reeds in Solase Street in Jos woonde (CGVS, p. 2). U zei hierover dat toen u de kaart aanvraagde in Jos, men u er vroeg van waar u afkomstig bent en ze daarom Benin noteerden (CGVS, p. 3). Dit verandert evenwel niets aan bovenstaande opmerking, daar uw identiteitskaart zowel uw afkomst als uw adres afzonderlijk vermeldt. Aldus is de vastgestelde tegenstrijdigheid een bijkomende fundamentele aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw woonachtigheid in Dogo Nahawa. Bovendien gebeurde volgens de informatie in dit document de afgifte in Abuja en dus niet zoals u verklaarde in Jos (CGVS, p. 3). Tenslotte stelt dit document dat u op het moment van afgifte (in 2006) een student bent, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u slechts tot uw acht jaar naar school bent geweest (CGVS, p. 3).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u het grootste deel van uw leven in Dogo Nahawa, Jos heeft doorgebracht en er betrokken was bij het geweld tussen moslims en

christenen in januari 2010. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in het kader van dit geweld persoonlijk gezocht wordt door de moslims van Jos.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u pas op 18 augustus 2010, na zes maanden verblijf in België, besloot asiel aan te vragen (zie bijlage 26), wat de waarachtigheid van uw voorgehouden nood voor bescherming des te meer in vraag stelt.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het kader van uw asielaanvraag legde u uw Nigeriaanse identiteitskaart voor. Deze werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Hij betoogt dat de vervolging zijn oorzaak vindt in redenen die te maken hebben met ‘godsdienst’ en verduidelijkt dat hij zijn land heeft moeten verlaten als gevolg van het geweld tussen de moslims en de christenen dat is uitgebroken in Jos. Verzoeker merkt op dat zijn oom die pastor was in de ‘Redeem Christian Church of God’ hierbij werd neergestoken en dat ook zijn zus gestorven is in het geweld. De assistent van zijn oom heeft hem gewaarschuwd dat de moslims naar hem op zoek waren en heeft hem de raad gegeven om te vluchten.

Wat betreft zijn kennis over Jos en de situering van het geweld, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal over het hoofd ziet dat hij wel heeft geantwoord op de vragen doch dat zijn kennis ontoereikend is. Verzoeker stelt dat de situatie van zijn vertrek een zeer verwarde toestand was en dat men niet kan verwachten dat hij van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden. Hij benadrukt dat dit zijn asielaanvraag niet vanzelfsprekend van elke grond berooft. Verzoeker verwijst te dezen naar paragraaf 199 en volgende van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié’.

2.1.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.1.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, dient in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat of de regio die hij aanvoert te zijn ontvlucht omwille van vluchtelingenrechtelijke redenen. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid tracht de kennis van de betrokkene over de streek te toetsen. Dient immers te worden

opgemerkt dat een asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar.

Van iemand die aanvoert sinds achtjarige leeftijd in Dogo Nahawa te hebben gewoond, kan een redelijke kennis worden verwacht over de betreffende streek. Verzoekers verklaringen stroken evenwel niet met de landeninformatie zoals die uit het administratief dossier blijkt. Zo heeft verzoeker verklaard dat Dogo Nahawa een dorp is in Jos en dat Jos een staat is in Nigeria (administratief dossier, stuk 3, p. 2-3). Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat Dogo Nahawa een dorp is dat zich tien kilometer ten zuiden van Jos bevindt en dat Jos geen 'staat' is, maar de hoofdstad is van Plateau State (administratief dossier, stuk 12).

Bovendien stroken verzoekers verklaringen omtrent voornoemd conflict niet met de landeninformatie in het administratief dossier. Zo heeft verzoeker verklaard dat de 'Redeem Christian Church of God' in Dogo Nahawa op 14 januari 2010 door moslims werd aangevallen en dat er daarvoor reeds in andere dorpen gevochten werd (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld eerst is uitgebroken in de stad Jos op 17 januari 2010 en zich nadien naar andere dorpen heeft verspreid, dat Dogo Nahawa niet betrokken was in het geweld van januari 2010 maar pas in maart 2010 door moslims werd aangevallen en dat de 'Redeem Christian Church of God' gelegen is in Nassarawa Gwong en niet in Dogo Nahawa (administratief dossier, stuk 12).

Wat betreft de aanleiding van het geweld in januari 2010 heeft verzoeker voorts verklaard dat moslims hadden opgemerkt dat een christen vrouw haar kind had verschoond met bladzijden uit de koran (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat enerzijds vermoed wordt dat moslimjongeren zonder enige aanleiding biddende christenen hebben aangevallen en anderzijds dat de aanleiding de heropbouw was van een huis door een moslim in een christelijke buurt (administratief dossier, stuk 12).

Waar verzoeker heeft verklaard dat het de eerste keer was dat er dergelijk geweld was in Jos (administratief dossier, stuk 3, p. 4), dient overigens te worden opgemerkt dat uit de landeninformatie blijkt dat er reeds in 2001, 2004 en 2008 ernstige onlusten zijn geweest in Jos waarbij honderden doden zijn gevallen (administratief dossier, stuk 12).

Het voorgaande klemt nog des te meer daar de door verzoeker neerlegde identiteitskaart, uitgegeven op 16 juni 2006 vermeldt dat zijn woonplaats 'Uselu Lagos Road in Benin City' is en niet, zoals verzoeker heeft verklaard, Solase Street in Jos en daarenboven werd afgegeven te Abuja (zie achterzijde) en niet, zoals verzoeker heeft verklaard, in Jos. Verzoeker voert ten aanzien van deze vaststelling geen concrete argumentatie. Deze motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en blijft, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Verzoeker heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt van achtjarige leeftijd tot en met 14 januari 2010 in Dogo Nahawa te hebben gewoond. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende zijn persoonlijke betrokkenheid bij het conflict tussen moslims en christenen dat te Dogo Nahawa heeft plaatsgevonden.

Wat betreft verzoekers verweer dat men niet kan verwachten dat hij van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden, dient te worden vastgesteld dat deze argumentatie niet vermag het totaal gebrek aan kennis in zijn hoofde te vergoelijken. Het betreft te deze immers het kernaspect van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker verwijst naar de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*" van UNHCR en stelt dat deze gids een arsenaal uitmaakt van richtlijnen waarmee de Raad rekening dient te houden bij haar motivering, dient te worden opgemerkt dat, hoewel de procedureregids waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, het niettemin geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het louter herhalen van zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal hetgeen geenszins dienstig is om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt persoonlijk betrokken te zijn geweest bij het conflict tussen moslims en christenen te Dogo Nahawa. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid ondermijnd van de vervolging door de moslims van Jos waarvan verzoeker beweert het voorwerp te zijn geweest.

Verzoeker betwist de vaststelling niet dat hij slechts zes maanden na zijn aankomst in België asiel heeft gevraagd, hetgeen een aanduiding is dat zijn aangevoerde nood voor bescherming bezwaarlijk ernstig kan genoemd worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Waar verzoeker in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, dient te worden opgemerkt dat hij geen argumentatie voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas (zie *sub* 2.1.2.2.) en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 51/4, § 1, tweede lid en § 3 en van artikel 57/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de vereiste van de taalkennis en een schending van een substantiële vormvereiste.

Hij voert aan dat hij het niet eens is met het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn beslissingsbevoegdheid kan gedelegeerd worden aan een adjunct ongeacht de talenkennis en dat het niet noodzakelijk is dat de betrokken gemachtigde, dhr. Bienfait, blijk dient te geven van kennis van de Nederlandse taal om de beslissing te nemen. Verzoeker stelt dat de talenkennis in hoofde van de adjuncten een door de wet opgelegde vereiste is zodat niet wettig kan worden besloten dat de door de wet voorziene verdeling van de adjuncten in functie van de talenkennis gerespecteerd wordt als vaststaat dat dhr. Bienfait, die het bewijs heeft geleverd van de kennis van de Franse taal, ook Nederlandstalige beslissingen kan nemen.

2.2.2. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat zij niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat zij enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zouden zijn (RvS 2 februari 2005, nr. 140.039).

Artikel 57/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de adjuncten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal. Uit artikel 57/9 van de vreemdelingenwet volgt dat de bevoegdheden (van artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet) worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten. Ingevolge het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 15 januari 2010 houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid aan de adjunct-commissarissen in individuele asiëldossiers (BS 27 januari 2010) hebben de adjunct-commissarissen de bevoegdheid om beslissingen te nemen in individuele asiëldossiers voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van de vreemdelingenwet. De adjuncten vervangen de commissaris-generaal voor alles, ook al zijn zij eentalig. Bijgevolg is in de onderhavige zaak de ondertekening van de Nederlandstalige beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS